శ్వేత

ఎమ్.ఉమాలక్ష్మి

అమావాస్య రాత్రులవడం వల్ల, చీకటి దట్టంగా ఉంది. ఆకాశంలో నక్షత్రాలు తళుక్ తళుక్‌మని మెరుస్తున్నాయి.

అప్పటికే చాలా రాత్రి అవడంతో, శ్వేత త్వర త్వరగా నడుస్తుంది. ఆ చల్లని చిరు గాలిలో కూడా ఆమె ముఖంమీద స్వేద బిందువులు అలుముకున్నాయి.

ఈ ఆలస్యానికి ఇంటి దగ్గర ఏం సంజాయిషి చెప్పాలో అని ఆలోచిస్తూ, వడి వడిగా అడుగులు వేస్తుంది శ్వేత!

శ్వేత ఇల్లు చేరేసరికి తొమ్మిది గంట లయ్యింది వీధి గుమ్మంలో లైటు వెలుగుతోంది.

గేటు త్రోసుకొని లోపలికి అడుగు పెట్టబోయి, ఎదురుగా రౌద్ర రూపంతో నిల్చున్న తండ్రిని చూసేసరికి బెదిరినట్లు అక్కడే ఆగిపోయింది.

"శ్వేతా! ఇంత రాత్రి వరకు ఎక్కడున్నావు?" కరకుగా వినిపించింది విశ్వనాధం గొంతు.

"ఆఫీసులో కాస్త పనుంది. అందుకే.. .. అందుకే ఆలస్యమైంది" అంటూ లోపలకి అడుగు వెయ్యబోయింది.

"ఆగు! నెల రోజులబట్టి, ఇదే సమాధానం చెప్తున్నావు. ఇప్పటికైనా నిజం చెప్తావా? లేక ఆ ఉద్యోగం మానేస్తావా!" తీక్షణంగా అడిగాడు విశ్వనాధం.

"నాన్నా! నేనేం తప్పు పని చెయ్యలేదు. నన్ను నమ్మండి. నా మంచి చెడ్డలేవో నాకు తెలుసు. "ధైర్యాన్ని కూడదీసుకొని అంది.

అంతే! శ్వేత చెంప ఛెళ్ళుమంది

అతిగా వాగావో కాళ్ళు చేతులు కట్టి గదిలో పడేస్తాను. నీ మెడలు వంచి, అరుణ్‌చేత మూడు ముళ్ళు వేయిస్తాను. నా దగ్గర నాటకాలాడావో చంపేస్తాను" ఆవేశంతో వూగిపోతున్నాడు విశ్వనాధం.

అతడి అరుపులకి లోపల పని చేసుకుంటున్న విమల గబగబా వచ్చింది.

తల్లిని చూడగానే దుఃఖం పొంగుకు వచ్చింది శ్వేతకు.

"అమ్మా! నేనేం తప్పు పని చెయ్యలేదు. నన్ను నమ్ము! అంది తల్లి గుండెల్లో తల దాచుకుంటూ.

'శ్వేతా! ఏడుస్తున్నావా' ఏమిటిది? చిన్న పిల్లలా! అయినా మీనాన్నగారు అన్నదాంట్లో తప్పేముంది? కాస్త వేళ ఉండగా ఇంటికి రావడానికి ప్రయత్నించు." అంది నచ్చచెప్తున్నట్లు.

"నువ్వలా గారాబం చెయ్యబట్టే, అదిలా పాడయ్యింది. అసలు దాని చేత ఉద్యోగం చేయించనంటే విన్నావుకాదు. దానిమాట ప్రకారం దాన్ని ఉద్యోగానికి పంపావు. ఈ ఇంట్లో అంతాదాని ఇష్టమే! అసలు దాన్ని ఇలా తయారు చేసినందుకు నిన్ననాలి." ఆవేశంగా అంటుండగానే గుండెల్లో నొప్పి వచ్చి మాట్లాడలేక పోయాడు

"ఏమిటండీ! ఏం జరిగింది?" గాబరాగా అడిగింది విమల.

విశ్వనాధం నోట మాట రాక కుప్పలా కూలిపోయాడు.

అతడిని మెల్లగా మంచం దగ్గరకు నడిపించి, మంచం మీద పడుకో బెట్టారు విమల, శ్వేత, జ్యోతి.

విమల నోట్లో కొంగు అడ్డం పెట్టుకొని ఏడుస్తుంది.

"శ్వేతా! నువ్వు రోజురోజుకి మొండి దానివై పోతున్నావు. నీవల్ల మళ్ళీ గుండెల్లో నొప్పి వచ్చింది." మందలిస్తున్నట్లు అంది జ్యోతి.

"అక్కా! నాన్న నాకూ కావాలి." అంది పూడుకు పోయిన గొంతుతో శ్వేత!

జ్యోతి తండ్రికి ఒక టాబ్లెట్ ఇచ్చి, మ్రింగించింది.

విశ్వనాధం మరేమి మాట్లాడలేక బరువుగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"శ్వేతా! నాన్నగారి మాట విని, ఆ ఉద్యోగం మానెయ్యి కూడదూ! అనవసరంగా ఆయనకి కోపాన్ని తెప్పిస్తున్నావు. నువ్వు లక్షణంగా పెళ్ళి చేసుకొని , పిల్లా పాపలతో, కళకళలాడుతుంటే చూడాలన్న ఆరాటమే తప్ప, మాకింకేం కోరిక లుంటాయి? ఈ వయసులో మీ నాన్న గారిని బాధపెట్టడం నీకు న్యాయమేనా! ఆయన అసలే గుండె జబ్బుమనిషి. మళ్ళీ గుండెల్లో నొప్పివస్తే ప్రమాదం అని నాభయం. ఆయన్ని నాకు దూరం చెయ్యొద్దు. ఆయన లేకుండా నేను బ్రతకలేను." అంది విమల ఏడుపు గొంతుతో!

"అమ్మా! నువ్వింత అధైర్య పడిపోతావెందుకు? నాన్నగారు ఆరోగ్యంగా ఉండాలనే నేనూ కోరుకుంటున్నాను. కొన్నాళ్ళు ఓపిక పడితే, మీ మాట కాదనకుండా పెళ్ళి చేసుకుంటాను".

"అసలు నీకింత పట్టుదల ఎందుకో?"

"అమ్మా! దయచేసి నన్నిప్పుడేమి అడగొద్దు". అని అక్కడ నుండి వెళ్ళి పోయింది.

* * *

విశ్వనాధానికి, ఒక కొడుకు, ఇద్దరు కూతుళ్ళు. బడిపంతులుగా పని చేసి, రిటైరు అయ్యేలోగా పెద్ద పిల్ల, జ్యోతికన్నా పెళ్ళి చెయ్యాలని ఎంతో తాపత్రయ పడ్డాడు. విశ్వనాధానికి ఆస్తిపాస్తులేం లేవు. కొడుకు వసంత్ నిరుద్యోగి. దానికి తోడు ఇద్దరు ఆడపిల్లలు. ఉద్యోగంలో ఉండగా అతడు గడించినది ఏమిలేదు. నీతి, నిజాయితి గల మంచి మాష్టరన్న పేరు మాత్రం సంపాదించుకున్నాడు.

తండ్రి సపాదించి ఇచ్చిన పాత పెంకు టిల్లు అమ్మి, ఎలాగో జ్యోతికి పెళ్ళి జరిపించాడు. జ్యోతి పెళ్ళికి ఇంకా ఐదువేలు కట్నం బాకి ఉండిపోయింది. ఆ కట్నం ఇస్తేగాని, జ్యోతిని కాపురానికి తీసుకు వెళ్ళనని అల్లుడు రాజేష్ జ్యోతిని ఇక్కడ వదలి వెళ్ళిపోయాడు.

జ్యోతి పెళ్ళి అయిన ఆరు నెలలకే వసంత్‌కి ఉద్యోగం వచ్చింది. ఇకనైనా జ్యోతిని అత్తవారింటికి పంపవచ్చని ఎంతో ఆశపెట్టుకున్నాడు విశ్వనాధం.

కాని వసంత్, సౌమ్యని ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకొని, ఈ ఇంటి నుండి శాశ్వతంగా బంధాలు త్రెంచుకొని వెళ్ళిపోయి నప్పుడు, ఏమి చెయ్యలేక మౌనంగా రోదించాడు.

కాల గమనంలో మరొక సంవత్సరం గడిచి పోయింది

మోడులా బ్రతుకుతున్న జ్యోతిని చూసి, దాని బ్రతుకు చక్కదిద్దాలన్న తాపత్రయంతో, అభిమానాన్ని చంపుకొని, కన్న కొడుకు ఆ మాత్రం సహాయం చెయ్యక పోతాడా అని, నోరు విడిచి, జ్యోతి కట్నం డబ్బు అడిగాడు. వసంత్ మొండి చేతులు చూపించాడే తప్ప, ఒక్క పైసా అయినా ఇవ్వలేదు.

ఒక వైపు గుండెల మీద కుంపటిలా పెళ్ళి కెదిగి కూర్చున్న శ్వేత, మరొకవైపు, అత్తవారింటి నుండి, నిర్దాక్షిణ్యంగా గెంటబడి, పుట్టింట పుట్టెడు దిగులుతో కూర్చున్న జ్యోతి, విశ్వనాధానికి తీవ్ర మనస్తాపాన్ని కలిగిస్తున్నారు.

తన కొచ్చే ఫించను డబ్బుతోను, ట్యూషన్స్ చెప్పి సంపాదిస్తున్న కొద్ది పాటి జీతంతోను, ఎలాగో ఇల్లు గడుపు కొస్తున్నాడు. ఈ పరిస్థితిలో జ్యోతి కట్నం బాకి ఎలా తీర్చాలో తెలియక, బెంగపడి గుండె జబ్బుకి గురి అయ్యాడు విశ్వనాధం.

దాంతో విశ్వనాధం పూర్తిగా డీలాపడి పోయాడు.

విశ్వనాధం, తన మేనల్లుడు అరుణ్‌తో, శ్వేత పెళ్ళి జరిపించాలను కొన్నాడు. బంగారపు బొమ్మలా

ఉండే శ్వేతంటే అరుణ్‌కి ఇష్టమే! కానీ కట్నం లేకుండా శ్వేతని పెళ్ళి చేసుకుంటా నన్నాడు.

ఇంతలో శ్వేతకి ఉద్యోగం వచ్చింది. శ్వేతని ఉద్యోగానికి పంపడం విశ్వనాధాని కెంత మాత్రం ఇష్టం లేదు. కానీ శ్వేత మొండి పట్టుదల ముందు అతడు ఓడిపోక తప్పలేదు. శ్వేతకి, అరుణ్ అంటే ఇష్టమే! కానీ.... తను ఇప్పుడే పెళ్ళి చేసుకోనంది.

అరుణ్ విజయవాడలో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. అరుణ్‌కి ఈ ఊరే ట్రాన్స్‌ఫర్ అవటంతో, తను మరొక పది రోజుల్లో వస్తున్నానని పెళ్ళికి త్వరగా ముహూర్తాలు పెట్టించమని ఉత్తరం వ్రాయడంతో, విశ్వనాధం బెంగ మరింత ఎక్కువయింది.

శ్వేత ఇప్పట్లో పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నట్లు లేదు. అదీకాక శ్వేత ఉద్యోగం చేస్తుందని, ఇలా చీకటి పడినంత వరకు ఇంటికి రాదని తెలిస్తే, అరుణ్ ఏమనుకుంటాడో, శ్వేతని అపార్థం చేసుకొని, తనకి పెళ్ళి ఇష్టం లేదని, తన ముఖం మీదే చెప్పేస్తే, అప్పుడు తను అవమానభారంతో కృంగిపోవాలి. అరుణ్‌లాంటి యోగ్యుడిని, మంచివాడిని కాదనుకుంటే, తనీ జన్మలో శ్వేతకి పెళ్ళి చెయ్యలేడు. కట్నాలకోరల్లో చిక్కుకున్న జ్యోతి, మానసికంగా నలిగి పోతుంది. పెళ్ళి చేసుకున్నా దాని బ్రతుకు ఎడారి అయింది. శ్వేత బ్రతుకు కూడా అదేబాటలో నడవడం, కన్న తండ్రిగా తను సహించ లేడు.

అందుకే.... అందుకే శ్వేత చేత ఉద్యోగం మాన్పించాలి. మూడేళ్ళుగా వాయిదా వేస్తున్న ఈ పెళ్ళి ఇక ఆలస్యం చెయ్యడానికి వీల్లేదు. శ్వేతని దండించి అయినా సరే దాని చేత ఉద్యోగం మాన్పించాలి. శ్వేతకి ఇష్టమున్నా లేకపోయినా, అరుణ్ వచ్చిన వెంటనే ముహూర్తాలు పెట్టించెయ్యాలి.

ఆలోచిస్తూ బరువుగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు విశ్వనాధం.

★ ★ ★ ★

మరొక పది రోజుల్లో అరుణ్ ఆ ఊరు వచ్చేసాడు.

అరుణ్‌ని చూసి, శ్వేత మనసులో పొంగిపోయినా, పైకి మాత్రం గంభీరంగా వుంది.

"శ్వేతా! అరుణ్ వచ్చాడు. వాడి కిప్పుడు ఏం సమాధానం చెప్తావో చెప్పు" అన్నాడు విశ్వనాధం కటువుగా.

బెదిరిన లేడిలా, తలదించుకొని, అరుణ్ ఉన్న గదిలోకి వెళ్ళబోయింది శ్వేత!

"ఇదుగో శ్వేతా! పెళ్ళికి ఇంక నువ్వేం అడ్డు చెప్పకు." హెచ్చరించింది విమల.

"శ్వేతా! నీ పెళ్ళి కళ్ళారా చూడాలని అందరం ఆశపడుతున్నాం. నాన్నగారి ఆరోగ్యం బాగు లేదు. ఇకనైనా పెళ్ళికి ఒప్పుకో!" నచ్చ జెప్తున్నట్లు అంది జ్యోతి.

అంతవరకు గదిలో ఏవో పుస్తకాలు తిరగేస్తున్న అరుణ్, శ్వేత రావడంతోనే హుషారుగా లేచి, ఆమె చేయి అందుకున్నాడు.

శ్వేత ముభావంగా ఉండడం గమనించి, "ఏమిటోయ్! కొత్త పెళ్ళి కూతురిలా అప్పుడే సిగ్గుపడి పోతున్నావు." అన్నాడు అమె చుబుకాన్ని పైకెత్తుతూ!

వర్షించడానికి సిద్ధంగా, శ్రావణ మేఘాల్లా ఉన్న ఆమె కళ్ళని చూసి తృళ్ళిపడి, "శ్వేతా! ఏమిటి అదోలా ఉన్నావు?" అన్నాడు.

"బావా! నన్ను.... నన్ను.... మన్నించ గలవా!" అంది గొంతు పెగల్చుకొని.

"నువ్వేం తప్పు చేసావని?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"నీ మాట కాదంటున్నందుకు నన్ను మన్నించు బావా! మన పెళ్ళి ఇప్పట్లో జరగడం నా కిష్టం లేదు."

శ్వేతా! రోజు రోజుకీ నన్నెందు కిలా బాధిస్తున్నావు? అసలేం జరిగింది? నువ్వెందుకు ఎప్పుడికప్పుడు ఈ పెళ్ళి వాయిదా వేస్తున్నావు? నేనంటే నీ కిష్టం లేకపోతే చెప్పెయ్యి. నేనేం బాధపడను."

"బావా! అంత మాట అనవద్దు. నా మనసులో నీకు తప్ప వేరెవరికి స్థానం లేదు. కానీ.... కానీ.... మన పెళ్ళికి మరొక ఆరు నెలలు ఆగలేవా!"

"ఆరు నెలలే! మైగాడ్! ఇప్పటికే బాగా ఆలస్యం అయిపోయింది. ఇక నా వల్ల కాదు." అన్నాడు ఆమెను దగ్గరకు తీసుకోబోతూ!

"ప్లీజ్ బావా! నన్నర్థం చేసుకోవూ!" అంది అతడిని విడిపించుకుంటూ!

"అసలు నేనెందుకు ఆగాలి? నీకు ఉద్యోగం చెయ్యవలసిన అవసరం ఏం వచ్చింది? హాయిగా పెళ్ళి చేసుకొని, సంసారం చేసుకోక!" అన్నాడు చికాగ్గా!

"బావా! దయచేసి వివరాలు అడక్కు. నా కోసం ఒక్క ఆరు నెలలు ఆగలేవా? ఈ జీవితంలో నీ నుండి నేనింకేమి కోరుకోను. నా మాట మన్నించ లేవా!" అంది కళ్ళల్లో కన్నీరు తిరుగగా!

"శ్వేతా! ఛ! ఏడుస్తున్నావా! నీ కోసం ఆరు నెలలే కాదు. ఆరు యుగాలు ఆగమన్నా ఆగుతాను. నిన్ను తప్ప వేరెవరిని ఈ జీవితంలోకి ఆహ్వానించ లేను. నీ ఇష్ట ప్రకారమే జరగనీ!" అన్నాడు ఆమె కన్నీళ్ళు తుడుస్తూ!

"థాంక్యూ బావా! థాంక్యూ!" అంది ఆనందంగా.

ఆ క్షణంలో శ్వేత కళ్ళల్లో మెరుపును చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు అరుణ్!

* * * *

కాలగమనంలో మరొక ఆరు నెలలు సునాయాసంగా గడిచి పోయాయి.

ఆ రోజు అల్లుడు రాజేష్ దగ్గర నుండి వచ్చిన ఉత్తరం చూసి, ఇంటిల్లిపాది ఆనందంతో మునిగి పోయారు.

తను మరొక రెండు రోజుల్లో బయలుదేరి వస్తున్నానని, జ్యోతిని తనతో పంపడానికి సిద్ధంగా ఉండమని ఉత్తరం వ్రాసాడు రాజేష్!

తల్లి దండ్రుల ముఖాల్లో ఆనందాన్ని, అక్క కళ్ళల్లో కాంతిని చూసి తృప్తిగా నిట్టూర్చింది శ్వేత!

మూడేళ్ళుగా జ్యోతి కళ్ళల్లో మెరుపే మాయ మయ్యింది. ఎప్పుడూ ఏదో ఆలోచిస్తూ, తన దురదృష్టానికి తిట్టుకుంటూ, తనలో తనే కుమిలిపోతూ, కాలం గడిపింది. భర్త వస్తున్నాడని, తన జీవితంలో తిరిగి వసంతం వస్తుందని, తెలుసుకున్న జ్యోతి ఆనందాన్ని పట్టలేక పోతుంది. అంతవరకు ఎప్పుడూ నీరసంగా, నిస్తేజంగా ఉండే జ్యోతి, ఇప్పుడు చలాకీగా తిరుగు తుంది.

"అమ్మా! నేను ఈ రోజు నుండి ఉద్యోగం మానేస్తున్నాను." అంది శ్వేత అన్నం తింటూ!

"శ్వేతా! నిజంగానా! ఇకనైనా పెళ్ళికి ఒప్పుకుంటావా?" అంది విమల ఆనందంగా!

"మీ ఇష్ట మమ్మా!" అని చెయ్యి కడుక్కొని అక్కడ నుండి లేచింది శ్వేత!

పెళ్ళి మాట ఎత్తేసరికి, ఎందుకో శ్వేత కళ్ళు, అప్రయత్నంగా సిగ్గుతో వాలి పోయాయి. బుగ్గలు గులాబి రంగులోకి మారిపోయాయి.

కూతురి ముఖంలో భావాలు గమనించి తృప్తిగా నిట్టూర్చింది విమల.

మరొక వారం రోజులకి రాజేష్ వచ్చి, జ్యోతిని తీసుకు వెళ్ళి పోయాడు.

జ్యోతి అత్తవారింటికి వెళ్ళి పోవడంతో, విమలకి, విశ్వనాధానికి సగం బెంగ తీరింది. అల్లుడు హఠాత్తుగా ఇంత మంచివాడుగా మారిపోవడం, అతడికి ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తున్నా, రాజేష్ మనసు మారి, జ్యోతిని కాపురానికి తీసుకు వెళ్ళినందుకు మనసులో నే సంతోషించాడు.

ఇక శ్వేత పెళ్ళి కూడా చేసేస్తే తనకి బెంగే లేదు. ఆ తర్వాత విమలా, తను ఏమైపోయినా ఫర్వాలేదు.

శ్వేత

శ్వేత పెళ్ళికి ఒప్పుకుంది. అరుణ్‌తో మాట్లాడి ముహూర్తాలు పెట్టించాలి." ఆలోచిస్తూ పడక కుర్చీలో కూర్చున్నాడు విశ్వనాథం.

"ఏమండీ! ఈ రోజు కార్తీక సోమవారం. అలా శివకోవెలకి వెళ్ళి అభిషేకం చేయించి వద్దాం. జ్యోతి కాపురానికి వెళ్తే ఆ పరమేశ్వరుడికి రుద్రాభిషేకం చేయిస్తానని మ్రొక్కుకున్నాను. ఆ భగవంతుడు మన మొర ఆలకించాడు. దాని బ్రతుకు చక్క బడింది. ఇక మొక్కు తీర్చుకోవాలి" అంటూ! వచ్చింది విమల.

"సరే, పద!" అని లేచి నిలబడ్డాడు విశ్వనాథం.

"అమ్మా! శ్వేతా! నువ్వు వస్తావా కోవెలకి?" పిలిచింది విమల.

"మీ రిద్దరూ వెళ్ళిరండి. నాకు కాస్త తలనొప్పిగా వుంది." అంది మంచం మీద నుండి లేవకుండానే.

"సరేలే! తలుపు దగ్గరకు వేస్తున్నాను. మేము వెళ్తున్నాం." అని అక్కడ నుండి కదిలింది విమల.

వాళ్ళు వెళ్ళిన కొద్ది సేపటికే అరుణ్ వచ్చాడు.

మంచం మీద పడుకొని ఉన్న శ్వేతని చూసి కంగారుగా "శ్వేతా! ఒంట్లో బాగు లేదా! అలా పడుకున్నావు." అన్నాడు ఆత్రంగా.

"ఎప్పుడొచ్చావు బావా? ఇంతట్లోనే నిద్ర పట్టేసింది." అంది లేచి కూర్చుంటూ.

"ఇప్పుడే వచ్చాను గానీ, అత్తయ్య, మామయ్య ఇంట్లో లేరా?" చుట్టూ చూస్తూ అడిగాడు అరుణ్.

"శివకోవెల్లో రుద్రాభిషేకం చేయించడానికి వెళ్ళేరు. కూర్చో బావా! కాఫీ చేసి తెస్తాను." అని లేచి నిలబడి, తూలి పడబో యింది.

అరుణ్ చప్పున ఆమెను పట్టుకొని మంచం మీద కూర్చోబెట్టాడు.

"శ్వేతా! ఏమిటి ఒళ్ళు పెనంలా కాలిపోతుంటే ఏమీ లేదంటావు"! అన్నాడు శ్వేత శరీరం వెచ్చగా తగలడంతో!

"ఏమిటో బావా! రాత్రి నుండి ఒకటే తలనొప్పిగా వుంది." అంది అలసటగా కళ్ళు మూసుకుంటూ!

"అయితే డాక్టరుదగ్గరకి వెళ్ళనక్కరలేదా! బొత్తిగా నీ ఆరోగ్యం కూడా చూసుకోవడం మానేస్తున్నావు." మందలించినట్టు అన్నాడు.

"దీనికింత కంగారెందుకు బావా! నన్ను కంటికి రెప్పలా చూసుకునే, అమ్మా, నాన్న, నువ్వు ఉంటుండగా ఈ ప్రాణానికేం భయంలేదు".

"శ్వేతా! ఎన్నాళ్ళనుండో నిన్నొక విషయం అడగాలనుకుంటున్నాను. నాకు సరిగ్గా సమాధానం చెప్తావా!" అడిగాడు ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తూ!

"ఏమిటో అడుగు బావా!"

"అసలు మన పెళ్ళి ఇన్నాళ్ళు వాయిదా వెయ్యడానికి కారణం ఏమిటి? మామయ్య వద్దన్నా నువ్వు ఉద్యోగం ఎందుకు చేస్తున్నావు? ఎవరికోసం? నీ సహచర్యంలో సేదదీర్చు కోవాలన్న ఈ దినుడిని ఎందుకింత నిరాదరణ చేస్తున్నావు?"

"బావా! ఇన్నాళ్ళు ఈ నిజాన్ని చెప్పకుండా మీ అందరి మనసులు నొప్పించాను. నేను ఉద్యోగం చేసింది, కష్టపడి సంపాదించింది ఎవరికోసమో తెలుసా! అక్క కోసం . అక్క జీవితం బాగుపడాలని తాపత్రయపడ్డాను. బావగారికి ఐదు వేలు కట్నం బాకీ ఉండి పోయారు నాన్న. ఆడబ్బు ఇస్తే గానీ అక్కయ్యని కాపురానికి తీసుకు వెళ్ళ నన్నారు. నువ్వంటే కానీ కట్నం లేకుండా నన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటావు. కానీ..... కానీ.... ఈ ఇంట్లో, అక్కా, నేను ఒకేలాగపెరిగాం. ఒకరి జీవితం పూలబాట, మరొకరి జీవితం ముళ్ళబాట కాకూడదని, అక్క సంసారం చక్కదిద్దాలని నా శాయశక్తులా ప్రయత్నించాను. ఈ మూడేళ్ళల్లోనూ కష్టపడి ఆ ఐదువేలు కూడబెట్టాను. బావగారి ఆ డబ్బు ఇచ్చినట్టు నాన్నగారికి చెప్పొద్దు. ఆడపిల్ల కష్టపడి సంపాదిస్తే, చేతకాని వాడిలా కూర్చున్నానని ఆయన మరింత బాధపడతారు. అందుకే ఈ విషయం నీలో నే దాచుకో బావా!" అంది అతడి చేతులు పట్టుకుంటూ!

"శ్వేతా! నీ దెంత మంచి మనసు. ఇలాంటి భార్య రాబో తున్నందుకు నాకు గర్వంగా ఉంది." అన్నాడు ఆమె నుదురు చుంబిస్తూ!

అప్పుడే ఆగది గుమ్మంలో అడుగు పెట్టిన విశ్వనాథాన్ని చూసి తెల్లబో యింది శ్వేత!

"నాన్నా..... నాన్నా.... మీరు.... మీరెప్పుడు వచ్చారు?" అంది కంగారుగా!

"మీ బావగారికి నువ్వు కట్నం ఇచ్చావని చెప్తున్నప్పుడు. అమ్మా! శ్వేతా! నీ ఋణం మేము ఈ జన్మలో తీర్చుకోలేం. కన్న కొడుకైనా చెయ్యలేని పని నువ్వు చేసి, దాని జీవితాన్ని సరిదిద్దావు. నిన్ను అపార్థం చేసుకొని, నీ ఒంటి మీద చెయ్యి చేసుకున్న దుర్మార్గుడినమ్మా!" విశ్వనాథం గొంతు జీర బో యింది.

"ఏమిటండీ! ఏమయ్యింది?" అంది విమల.

"విమలా శ్వేత ఎంత పని చేసిందో చూసావా! జ్యోతి బ్రతుకుని సరిదిద్దింది. ఆపరమేశ్వరుడు కాదే, మనశ్వేత! అది కష్టపడి రెక్కలు ముక్కలు చేసుకొని, అల్లుడికి అయిదు వేలూ ఇచ్చింది." అన్నాడు విశ్వనాథం కృతజ్ఞత నిండిన స్వరంతో!

"నాకు తెలుసండి. అది ఏ పని చేసినా మన మంచికే చేస్తుంది." అంది శ్వేత తలనిమురుతూ ఆప్యాయంగా. □

చలి

ఆకాశానికి చిల్లులు పడినట్టు
చిల్లుల్లోంచి పదునైన సూదుల్లాగ
వీపు మీద ములుకుల్లాగ-
వాన చినుకులు.
చలికి వణికే శరీరానికి
కడుపులో ని ఆకలి మంట
వెచ్చదనం ఇస్తుందా?

— కొంపెల్ల విశ్వం